

Az ügyvédség feladata a haladás és fejlődés útján nem az, hogy a sokszor közérdekellenes profit feltétlen kiszolgálója legyen, hanem egyrészt egy felülbíró és ellenőrző, mintegy a társadalmi és gazdasági élet minden vonatkozásában vett revizori és bizalmi tevékenység, másrészt a szociális érdekek védelme. Ha az ügyvédség ezt belátja és egy ilyen, a morális szociális programnak a megvalósítására törekszik és vállalja a haladás és fejlődés útján a vezető szerepet, az egyuttal az ügyvédi foglalkozás fellendülését is jelenteni fogja.

ÜGYVÉDI SZEMLE.

— St. E. — A kerületi adófelügyelőségek ezévbén is számos ügyvéd rögzített adóit mondották fel, közöttük olyanokét is, akiknek még saját főbérleti lakásuk sincs. Nem tudjuk mire alapítják pénzügyi hatóságaink azon vélelmet, hogy az ügyvédség jövedelme *lényegesen emelkedett*. A lényeges változás tényét készséggel elismerjük, de hogy ez emelkedés lenne, sajnos kétségbe kell vonnunk, mert ezzel szemben áll az a szomorú valóság, hogy igen nagy mértékű — katasztrófálisnak mondható — csökkenés állott be, úgyszólván minden magyar ügyvéd, jövedelmében. Nem kívánjuk itt annak okait, (többszöri illetékemelés, adóvédelem, gazdamoratórium, behozatal, fogyasztás óriási csökkenése, gazdasági élet pangása, vállalkozási kedv hiánya stb.) részletezni, hanem felhívjuk a pénzügyi hatóságok figyelmét a budapesti központi kir. Járásbíróság ú. n. *tömegnapjaira*. Küldjenek egyszer oda valakit, hogy az meglássa, milyen kevés ügy kerül felhívásra azokban a termekben, ahol néhány év előtt még az idézett felek sem értek el. S ma . . . erről jobbnem beszélni, hanem csak be kell tekinteni a följástrom adataiba s kitűnik a szomorú valóság, hogy mennyi az ügyek számszerinti csökkenése, nem is szólva azok értékbeni összezsugorodásáról. Így fest a valóságban „*jövedelmünk lényeges emelkedése*.” Ne hagyjuk magunkat félrevezetni a látszattól. Az ügyvédi foglalkozás talán egyike azon foglalkozásoknak, melynél leginkább fenn kell tartani legalább a gondtalan megélhetés külső látszatát, ha azt feltve őrzött értéktárgyaink eladása, vagy adósságok létesítésével tudjuk is csak elérni. Ha az ügyvédség helyzete olyan kitűnő volna, akkor nem szaporodna állandóan a kar életuntjainak száma . . .

Debrecenben sem lehet fenéig tejfel az ügyvédek helyzete, mert mint a debreceni lapokban olvashatjuk, egy sajtóperben, amikor a törvényszék tanácsa az eljárást a főtárgyaláson szüntette meg, a vádlott védőjének *összesen tizenhat pengő költsé-*

get állapított meg a főmagánvádló terhére. Nem szükséges külön részleteznünk, milyen és mennyi időt igénybevevő eljárások előznek meg egy főtárgyalást, hogy feltűnjön az ügyvédi munkának (a 2.— P. meghatalmazási bélyeglevonás után fennmaradó) ezen tizennégy pengős feltűnően alacsony értékelése

Úgy hírlík, hogy a *Beszkhárt* meg akarja szüntetni a „48”-as viszonylatot, mely a belső Lipótváros forgalmát bonyolítja le. Eddig is egyik legritkábban közlekedő kocsí volt a „48”-as s igen gyakran 10—20 percig kellett várakoznia annak, aki a központi járásbíróaságtól, — például — az I.—III. ker. kir. Járásbíróasághoz Budára kívánt eljutni, nem is szólva a feltétlenül szükséges átszállásról. A *Beszkhárt igazgatósága* — legalább — figyelembe vehetné azt, hogy a Belsőlipótvárosban elhelyezett bíróságot, pénzügyigazgatóságot és egyéb hivatalokat nemcsak ügyvédek, hanem mások is nagy számban keresik fel. s ahelyett, hogy a Belsőlipótvárosban, — a közönség bosszankodására, — a közlekedést megszüntetné, azt több kocsí járatásával lényegesen megjavítaná. Ez nem lehet bevétel, hanem csak jóakarát kérdése, ha pedig a villamosközlekedés ezen a vonalon, feltétlenül megszüntetendő, úgy megfelelő autbuszjáratokat kellene létesíteni, a pesti és a budai oldalon lévő bíróságot között is. Megérdemli ezt nemcsak Budapest közönsége, de talán az ügyvédi kar is

Megtörténhetett a budapesti áru- és értéktőzsde választott bíróságánál, hogy elfogadta alperes képviselőjeként, — felperes tiltakozása ellenére, — az annak képviselőjében, nem szabályszerű meghatalmazással megjelent „egyeztető”-t. A tőzsde választott bíróságát nem köti a polgári perrendtartás, de nézetünk szerint, az „egyeztető” alperesi képviselő ténykedése kimeríti a Ppé. 16. §.-ában körülírt kihágás tényálladékát, s így ezért sem szabadna a bíróságnak, hasonló esetben, megengedni azt, hogy a perbeli féllel semmilyen vonatkozásban nem álló egyén, — ki ezáltal nyilván bűncselekményt követ el, — előtte feleket képviseljen. *Nem lehet a zugírászatot törvényesíteni. A kamara ügyészének figyelmébe ajánljuk a Vb. 190/1933. számú ügy iratait*

A bpesti kir. Itélőtábla egyes tanácsai a nyilvános előadások határnapját (esetleg „vagy következő napokon” megjelöléssel) óra megjelölése nélkül tüzik ki, ami a felek képviselőinek sok felesleges idővesztését okoz, sőt gyakran azt is előidézi, hogy a fél képviselője dacára a legszorgosabb „utánjárásnak” a nyilvános előadásokon nem lehet jelen. S miért nem? Azért, mert a nyilvános előadásokat az egyes tanácsok rendszerint az ugyanazon napra kitűzött szóbeli tárgyalások befejezése után tartják meg, hangsúlyozni kívánjuk, hogy rendszerint . . .